

[Weikop.]

at forhøje bruttoavancen på tekstilvarer, eller i hvilket omfang sådan tilladelse er givet, men jeg ved, at det er mere end urimeligt, at tekstilbranchen, der har de store vanskeligheder og så sandelig ikke kan tage urimelige priser, skal straffes, hvis den ikke indhenter en tilladelse til at dække øgede udgifter, medens alle andre erhvervsdrivende overhovedet ikke skal indhente nogen tilladelse og iøvrigt kan sætte deres priser, som de vil, hvis varerne sælges i fri konkurrence.

Der tales så meget om saglighed og om, at der så sandelig ikke må finde forskelsbehandling sted. Jeg kunne meget vel tænke mig, at det radikale parti, der sammen med socialdemokraterne lavede avancebestemmelserne, nu kan se, at disse ikke længere har nogen berettigelse, og jeg kunne også godt tænke mig, at det radikale parti ud fra betragtningen om ligestilling indenfor erhvervene egentlig vil støtte en henstilling om at fjerne disse avancebestemmelser så hurtigt som muligt. Jeg ved godt, at monopoltilsynet hører under handelsministeriet, og at det har fået bemyndigelse af den højtærede finansminister til at administrere avancebestemmelserne, men det er i finansministerens lov, avancebestemmelserne står. Jeg vil derfor gerne opfordre den højtærede finansminister til hurtigst muligt at stille forslag om ophævelse af avancebestemmelserne, og hvis finansministeren skulle være lidt i tvivl om, hvorvidt han nu vil følge min opfordring, så tror jeg, at han blot skal spørge handelsministeren, der jo besidder stor erfaring på dette område og sikkert vil sige, at det er komplet overflødigt at have avancebestemmelser indenfor tekstilbranchen. Jeg er nemlig sikker på, at de, der kender det mindste til disse forhold, vil erkende, at er der et område, hvor avancebestemmelser ikke er påkrævet, så er det i tekstilbranchen.

Når jeg som sagt tror på, at det radikale venstre vil støtte en sådan henstilling, er det, fordi det radikale venstre utvivlsomt vil være enig i, at man — for at bruge et udtryk, som man hører så tit her — ikke kan være en lovgivning bekendt, der åbenbart gør forskel på skrædder og skomager.

Den højtærede finansminister foretræk-

ker jo, at man ikke kommer med krav, men at man i stedet for foreslår besparelser. Det er vel ikke stort, der kan spares ved det, jeg nu har sagt om besparelser i administrationen af disse avancebestemmelser, men småpenge har jo også ret, og jeg tror, at befolkningen altid vil hilse det med tilfredshed, når der kan gennemføres småbesparelser. Jeg vil imidlertid også gerne påvise et område, hvor der kan spares en betydelig sum penge.

Man ønsker jo ikke, at forbrugerne skal betale for høje priser, men jeg går ud fra, at man heller ikke ønsker, at staten og kommunerne hele landet over skal betale for høje priser. Konfektionsindustrien og skrædderforbundet har indgået en overenskomst, der forbyder staten og kommunerne at indkøbe konfektionerede uniformer, med den virkning, at staten og kommunerne må betale en højere pris, og det til trods for at konfektionerede uniformer er lige så gode. Vi går jo allesammen med konfektioneret tøj, og det synes vi da i enhver henseende er udmærket — det gør jeg i hvert fald. Er det nu ikke en bagatel, det, jeg fremdrager her? Nej, det er det ikke. Af statsregnskabet fremgår det bl. a., at statsbanerne bruger ca. 4 mill. kr. til uniformer, postvæsenet 2—3 mill. kr. — jeg tror, det var 2,6 mill. kr. Københavns kommune, der også er underkastet en sådan overenskomst, bruger 1½—2 mill. kr. Bare ved at summere dette op får man ca. 9 mill. kr. Dertil kommer andre etaters uniformer, politiets uniformer og mange andres. Jeg ved ikke, hvor meget det kan blive, men jeg tror ikke, det er så helt galt at regne med, at de offentlige institutioner hele landet over, stat og kommuner, bruger henved 20 mill. kr. til uniformer. Vil der nu kunne spares 10 eller 20 pct. herpå, så drejer det sig om et beløb på 2—4 mill. kr., som skatteyderne skal betale, fordi skrædderforbundet og konfektionsindustrien har sluttet en aftale.

Jeg ved meget vel, at den højtærede handelsminister har set på sagen — jeg ved ikke rigtig, om også trafikministeren har det — men da sagen jo er gammel og såvidt jeg ved, sidst er rejst i 1953 overfor handelsministeren, så betyder det, at der i flere år er betalt millionbeløb mere for uniformer end nødvendigt.